

καταλάβη ταῦτα τὰ δείγματα. Ἐντεῦθεν ὁμοίως δὲν ἔπεται, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε γερμανικά. Οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ παρὰ τοῖς Ἄγγλοις, Γάλλοις, Ἰταλοῖς. Ἀνυπόστατος εἶναι λοιπὸν ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ τῶν Ἑλλήνων καθωμιλημένη καὶ χυδαία γλῶσσα εἶναι ὡς πρὸς τὴν ἀρχαίαν ὀλοκλήρως νέα.

Οἱ γλωσσολόγοι λέγουσι πολλάκις, ὅτι ἡ ἀρχαία ἑλληνική, καθὼς ἡ Λατινική, ἦτο συνθετική, ἡ δὲ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων εἶνε ἀναλυτική, καθὼς ἡ ἀγγλική, γαλλική, ἰταλική. Ἀλλὰ τούτο δὲν ἀληθεύει γενικῶς, διότι καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνική εἶχεν ἀναλυτικὰς μορφάς. Π.χ. *Βεβουλευμένος* ὦ, ἦς, ἦ, *εἶην, εἶης, εἶη*. Οὐ μόνον τὸ βοηθητικὸν *εἶμι*, ἀλλὰ καὶ τὸ *ἔχω, γίνομαι* εὐρίσκομεν παρ' Ὀμήρω, Αἰσχύλῳ, Σοφοκλεῖ, Εὐριπίδῃ, Ἡροδότῳ, Θουκυδίδῃ, Ξενοφῶντι, Πλάτῳ, πρὸς ἔκφρασιν ἀναλυτικῶν μορφῶν, π. χ. *τετληότες ἐσμέν*,—*ἔσται δεδορκώς*,—*προδείσας εἶμι*,—*θανῶν εἶη*,—*ἀντιδούς ἔση*,—*στεῖχων ἂν ἦν*,—*πῶς ἦτε πάσχοντες*;—*μὴ προδούς ἡμᾶς γένη*,—*αὐτός μου σὺ σημήνας γενοῦ*,—*ἔχει περάνας*,—*θαυμάσας ἔχω*,—*ἐπιτρέψαντες ἡμέας αὐτούς ἔχωμεν*.

Ἐάν λοιπὸν οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες πρὸς ἔκφρασιν τοῦ μέλλοντος καὶ ὑπερσυντελικοῦ, τῆς εὐκτικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου μεταχειρίζονται τὰ βοηθητικὰ ῥήματα *εἶμαι* καὶ *ἔχω*, τοῦτο εἶναι ἀρχαία παράδοσις. Ἐπειτα οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν ἐκφράζουσι τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων (πλὴν τῆς δοτικῆς ἐν τῇ καθωμιλημένῃ καὶ χυδαίᾳ) διὰ βοηθείας προθέσεων, ὡς ἡ ἀγγλική, γαλλική, ἰταλική. Ὑπερκρατεῖ δὲ καὶ τῆς γερμανικῆς, ἐν ἣ πολλὰ θηλυκὰ ὀνόματα εἶναι ἄπτωτα, π. χ. *die Mutter, γερ. der Mutter, δοτ. der Mutter, αἰτ. die Mutter*,—*die Frauen, γερ. der Frauen, δοτ. den Frauen, αἰτ. die Frauen*. Καὶ ἐν τῷ ῥήματι ὑπερκρατεῖ ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ τῆς τε ἀγγλικῆς καὶ γερμανικῆς, διότι ἐν τῇ γερμανικῇ δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ τοῦ πρώτου καὶ τρίτου προσώπου ἐν τῷ πληθυντικῷ καὶ τῆς ἀπαρεμφάτου π. χ. *ἀπαρεμφ. schreiben*,—πρῶτον πρόσωπον πληθυντ. *wir schreiben*,—τρίτον πρόσωπον *sie schreiben*. Ἐν τῇ ἀγγλικῇ δὲ ὁμοιάζουσι τὸ 1ον πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ, τὰ τρία πρόσωπα τοῦ πληθυντικοῦ καὶ ἡ ἀπαρέμφατος, π. χ. *write, I write, we write, you write, they write*. (Σελ. 43—45).

Τέλος πάντων ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας τὴν ἀντιμετάθεσιν τῶν λέξεων (τὸ ὑπερβατὸν) ὡς ἡ ἀρχαία. (Παραδείγματα ἐν σελ. 45).

I. B. ΤΕΛΟΥΣ.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Ἐύπνα τὸ πέλαγος τὸ κοιμισμένο,
φύσ' ἀγεράκι μου ἔσπερινό,
μὲ χλόνη σήκωνε στεφανωμένο
τὸ κύμα', ἀγέρι μου, τὸ γαλανό.

Φύσα, νὰ χύνεται τὸ καϊκάκι,
ἀφρὸς τὰ στήθη του νὰ τοῦ φιλά,
ν' ἀνοίγῃ πίσω του βυθὸ ἀυλάκι,
νὰ φεύγουν γύρω μας βουνα' ψηλά.

Ἡ νύκτα ἔρχεται, τ' ἀστέρια σπέρνει
καὶ τρεμοσβύνουνε 'ς τὸν οὐρανό,
τὸ τροχαντήρι μου μὲ χάρι γέρνει
'ς ἀγέρι ἤσυχο καὶ σιγανό.

Τὸ ἐρταδιάμαντο λαμπρὸ στεφάνι
τῆς Πούλειας πρόβαλε, φεγγεβολεῖ,
τρέχε, δελφίνι μου, καὶ μᾶς προσβάνει
ἡ ῥοδογέλαστη ἀνατολή.

Μέσ' ἀπ' τὰ κύματα 'ς ἐς εἰς λουσιμένη
βγαίν' ἡ πατρίδα μου, ὦ, τί χαρά!
Ἐκεῖ τὸ ταῖρι μου μὲ περιμένει,
θωρεῖ τὴ θάλασσα καὶ λαχταρᾷ.

Κῦμα, τὴν γνώρισες τὴν κόρη 'κείνη;
γλυκὰ 'σάν ἄγγελος χαμογελά,
'σάν σένα φαίνεται, ὅταν σελήνη
μέσ' 'ς τὸν καθρέφτη σου χρυσὴ κυλά.

Ὅταν τὰ χεῖλη της τὰ μυρωμένα
χύνουν παράπονο ἀπ' τὴν καρδιά,
λαλοῦν γλυκύτερα καὶ ἀπὸ σένα,
ποῦ κλαῖς 'ς τὴν ἔρημη τὴν ἀμμουδιά.

Πέτην, ποῦ κάθεται 'ς τὸ περιγιάλι,
πῶς σὺ ποῦ μ' ἔσυρες 'ς τὴ ξενιτιά,
πιστὸ σὺ μ' ἔφερες νὰ γείρω πάλι
μέσ' 'ς τὴν ἀφράτη της τὴν ἀγκαλιά.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΔΕΓΙΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἔθρισμοι τοῦ γάμου.

Ὁ ἰατρὸς ἀποκαλεῖ τὸν γάμον πυρετὸν ἀντίστροφον, ἀρχόμενον διὰ θερμῆς καὶ περατοῦ-μενον διὰ ψύχους.

Ὁ χημικὸς: ἀπλὴν ἐκλογικὴν συγγένειαν.

Ὁ μαθηματικὸς: ἐξίσωσιν δι' ἦς, δοθέντων δύο ἴσων, εὐρίσκεται ὁ τρίτος.

Ὁ νομικὸς: συμβόλαιον.

Ὁ ἔμπορος: ἐπιχείρησιν συχνότερον χρεωκοποῦσαν ἢ ἐπιτυχάουσαν.

Ὁ ποιητής: μυθιστόρημα ἐπιζῶν ἐνίοτε εἰς πολλὰς ἐκδόσεις.

Ὁ ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου: τραγικοκομωδιῶν πάντοτε χειροκροτουμένην ὑπὸ τοῦ κοινού.

Ὁ στρατιώτης ἐκστρατεῖαν κατανατῶσαν ὅτε μὲν εἰς ἐπταετῆ, ὅτε δὲ εἰς τριακονταετῆ πόλεμον.

Ἡ εὐφυολογία εἶνε σπινθήρ καιῶν, ἐξ οὗ πολλοὶ ἔκαυσαν τοὺς δακτύλους των.

Ἡ λαϊμητόμος εἶνε ἱεροκῆρυξ ὑπαίθριος.

Πόσον ἀτελὲς εἶνε εἰσέτι τὸ ψιμμύθιο! Κατορθοῖ μὲν νὰ κάμῃ τὰ πρόσωπα ἐρυθρά, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τὰ κάμῃ καὶ νὰ ἐρυθριάσῃ.

Τὸ ἐρεθίζεσθαι εἶνε ἀδυναμία.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πάντες γινώσκουσιν ὅτι οἱ μοναχοὶ ἀσχολοῦνται εἰς παντὸς εἶδους ἔργα. Ἀλλὰ περὶ μοναχῶν νουτῶν πρώτῃν φράσιν ἀκούομεν νὰ γίνεται λόγος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐν τῇ Λευκῇ Θαλάσῃ ὑπάρχει στολίσκος ἀποτελούμενος ἐκ πλοίων ἐξ ἅτινα κυβερνοῦν καὶ χειρίζονται καλόγηροι. Τὰ πλοῖα ταῦτα μεταφέρουσι τοὺς προσκυνητὰς ἐκ τῆς πόλεως Ἀρχαγγέλου εἰς τὴν νῆσον τοῦ Σολοδιάσκου, ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἱμοναστήριον, μεγάλως τιμώμενον. Τριάκοντα χιλιάδες ἄτομα περίπου κάμνουσιν ἐτησίως τὸ ταξίδιον τοῦτο, ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅτε καὶ μόνον εἶνε προσίτον τὸ νησύδιον.

Ἐπανειλημμένως, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς θεάτροις ἠγέρθη τὸ ζήτημα, ἂν πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰς κυρίας τὰς καθημένας ἐν τῇ πλατεῖᾳ καὶ ἰδίως εἰς τὰ πρῶτα ἐδώλια ἢ κατὰ τὴν παράστασιν ἐξοχότητων τῶν πύλων αὐτῶν, ὅτινες τυγχάνοντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑψηλοὶ καὶ πεφορτωμένοι διὰ παντοίων κοσμημάτων, ταινιῶν καὶ ἀιθέων, κωλύουσι τοὺς ὀπισθεν καθημένους νὰ βλέπωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους αἱ κυριαὶ ἀπέμειναν κύριαι τοῦ πεδίου καὶ οἱ ἔχοντες τὴν ἀτυχίαν νὰ καθῆνται ὀπισθεν κυριῶν, φερουσῶν πύλους τοιοῦτους, καταδικάζονται ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὸ νὰ μὴ ἴδωσιν οὐδὲν ἐκ τοῦ θεάματος, ὅπερ ἐν τούτοις ἐπλήρωσαν διὰ νὰ ἀπολύσωσιν. Ἐσχάτως διευθυντὴς μικροῦ τινος θεάτρου τῶν Βρυξελλῶν ἐφεύρεν εὐφυᾶ τρόπον, ἵνα ἐξαναγκάσῃ τὰς κυρίας ἐξ οἰκείας βουλήσεως νὰ ἐκβάλλωσι τοὺς πύλους των Ἐτοιχολόγησεν ἕξωθεν τοῦ θεάτρου τὴν ἐπομένην προκήρυξιν: «Ἐκ τῶν ἐν τῇ πλατεῖᾳ κυριῶν μόνον εἰς τὰς προβεβηκυίας τὴν ἡλικίαν ἐπιτρέπεται νὰ φέρωσι τοὺς πύλους των κατὰ τὴν παράστασιν.» Ἐννοεῖται ὅτι καμμία κυρία δὲν ἐδέχθη νὰ ἐκληθῇ «ὡς προβεβηκυία τὴν ἡλι-

κίαν» καὶ τὴν ἐσπέραν—ὦ τοῦ θαύματος!—πᾶσαι αἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὠραίου φύλου ἐν τῇ πλατεῖᾳ ἦσαν ἄσκητοι. Οἱ ἐκ τοῦ ἄρρενος φύλου θεαταὶ δὲν εἴξευρον πῶς νὰ εὐχριστήσωσι τὸν διευθυντὴν διὰ τὴν εὐφυᾶ αὐτοῦ ἐπίνοιαν.

Μετὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ «Ὁθέλλου», τοῦ νέου ἀριστουργήματος τοῦ Βέρδου, δι' οὗ ὁ μέγας καλλιτέχνης λαμπρῶς ἐπέστρεψε τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτοῦ στάδιον, δρέψας νέον καὶ ἀγέρω στέφανον δόξης, ὑπεβλήθησαν αὐτῷ πλεῖστα ὅσα libretti, πρὸς σύνθεσιν νέων μελοδραμάτων. Ἀλλ' ὁ κλεινὸς μελοποιὸς ἀπεποιήθη νὰ λάθῃ ὑπ' ὄψιν οὐδὲν τούτων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀψησολεῖτο εἰς ἐπείγουσαν ἐργασίαν.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἐξήγειρε τὴν περιέργειαν τῶν περὶ τὸν Βέρδου, ὅστις ἐπὶ τέλους ἔκαμε πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐπομένην ὁμολογίαν:

— Ἵπεςχέθην εἰς τὰ παιδιὰ τῆς ἐπαυλείας μου νὰ τοῖς γράψω μερικὰ τεμάχια μουσικῆς διὰ τὰ παιγνίδια των καὶ τοὺς χορούς των. . . Καὶ τὸ θέλημα τῶν μικρῶν μου φίλων εἶνε δι' ἐμὲ διαταγή. . . Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι ἡ ἐργασία εἶνε εὐκόλος. . . Πολλὰ τῶν τεμαχίων τῶν μελοδραμάτων μου—καὶ τὰ μᾶλλον ἐπιτυχή—συνέθεσα εὐκολώτερον ἀπὸ τὸ «Τραγοῦδι τῆς Κούκλας» καὶ «τὸν Μικρὸν Στρατιώτην», τὰ ὅποια ἐμελοποίησα πρὸ τινῶν ἡμερῶν!

Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ἡ χήρα τοῦ διασημοῦ δικηγόρου Λαστώ.

Περὶ τοῦ συζυγικοῦ τούτου ζεύγους ἡ μήτηρ τῆς κυρίας Λαστώ, ἡ κυρία Ἀνσελῶ, ἔλεγεν:

— Εἶμι εὐτυχής. Ἐχω γαμβρὸν διὰ τὸν ὁποῖον ὀμιλεῖ ὅλος ὁ κόσμος καὶ κόρην διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὀμιλεῖ κανεὶς.

Ἄγγλος μηχανικὸς ἐπενόησε τελευταῖον διαδοκίδα, συνισταμένην ἐκ δύο ὑαλίνων πλακῶν συνηνωμένων διὰ σιδηρᾶς ράβδου. Ἡ ὑκλος αὕτη παράγεται διὰ τῆς τήξεως γρανίτου κοινοτάτου ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀγγλίᾳ. Αἱ διαδοκίδες αὗται ἀντέχουσιν εἰς τοὺς κτύπους καὶ τὰς συνθλίψεις θαυμασιώτατα, ὡς ἀπέδειξαν τοῦτο πειράματα γινόμενα ἐν Γλασκῶθ μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς. Αἱ διαδοκίδες αὗται δὲν στοιχίζουσιν ἀκριβῶς καὶ, κατὰ τὸν ἐφευρέτην, ἡ διάρκεια αὐτῶν ἔσται αἰώνιος.

Παραοράματα ἐν τῇ περὶ Σαίξπηρ διατριβῇ:

Ἐν τῇ ὑποσημειώσει τῆς σελίδος 103 στιχ. 6 ἀνάγνωθι 1564 ἀντὶ 1526.

Ἐν σελ. 124 στιχ. 23 » ποικιλωτάτας » ποικιλώττας.
 » 141 » 14 » ἕξαιλλοι » ἕξαιλλος.
 » 141 » 14 » ἀνακράζουσι » ἀνακράζει.
 » 154 » 46 » τοκιστοῦ » ποιητοῦ.
 » 172 » 4 » χρυσότευκτον » χρυσότευκτον.